

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce:

R. M., IČ: X
sídlem X
zastoupený advokátkou JUDr. Hanou Mesthene
sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému:

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2021, č. j. MZP/2021/500/226

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 12. 2021, č. j. MZP/2021/500/226 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha, oddělení odpadového hospodářství (dále jen „*ČIŽP*“), která jako příslušný správní orgán podle § 71 písm. d) a § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, v rozhodném znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „*zákon o odpadech*“), a podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o přestupcích*“), rozhodnutím ze dne 17. 12. 2020, č. j. ČIŽP/41/2020/14020 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), uznala žalobce vinným z přestupku podle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, podle kterého se přestupku dopustí podnikající fyzická osoba, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno. Za výše uvedený přestupek uložila ČIŽP žalobci pokutu dle § 66 odst. 8 písm. e) zákona o odpadech ve výši 490 000 Kč.
2. Žalobce byl konkrétně shledán vinným tím, že v období roku 2018 (minimálně ke dni 31. 12. 2018) a části roku 2019 (do 22. 7. 2019) skladoval odpady přijaté do mobilního zařízení ke sběru a výkupu na adrese X, aniž by uvedené místo bylo zařízením, které je k nakládání s odpady (skladování) podle zákona o odpadech určeno. V době kontroly Magistrátu hl. města Prahy dne 22. 7. 2019 se na předmětném místě nacházelo minimálně celkem 270,377 tun odpadu kategorie nebezpečný a celkem 81,122 tun odpadu kategorie ostatní. Jednalo se především o odpad kat. č. 13 05 03* Kaly z lapáku nečistot (217,24 tun), odpad kat. č. 13 05 08* Směsi odpadů z lapáku písku a z odlučovačů oleje (30,15 tun), odpad kat. č. 15 01 10* Obaly obsahující zbytky nebezpečných látek nebo obaly těmito látkami znečištěné (22,987 tun) a odpad kat. č. 20 03 07 Objemný odpad (72,84 tun). Ke dni 31. 12. 2018, dle Hlášení o produkci a nakládání s odpady za zařízení, bylo pod kódem CN5 (zůstatek na skladu k 31. 12. vykazovaného roku) uvedeno a dle písemného sdělení žalobce potvrzeno, že v předmětném zařízení byl na skladě odpad kategorie nebezpečný v minimálním celkovém množství 521,827 tun a odpad kategorie ostatní v celkovém množství 68,80 tun. Uvedeným skladem byl pozemek p. č. X k. ú. Komořany.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V **prvním žalobním bodu** žalobce namítal, že ČIŽP pochybila tím, že vydala prvostupňové rozhodnutí, aniž by dala žalobci možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), které byly shromážděny, a žalobce tak ani nemohl navrhnout doplnění důkazů na podporu svých tvrzení. Žalobce byl poučen o právu vyjádřit se k věci podle § 36 odst. 3 správního řádu v rámci oznámení o zahájení řízení o přestupku, a následně sám v rámci svého podání ze dne 22. 6. 2020 požádal, aby mohl své právo dle § 36 odst. 3 správního řádu uplatnit. Ze strany ČIŽP mu však výkon tohoto práva nebyl umožněn, neboť žalobce již nebyl znovu vyzván k tomu, aby se vyjádřil k

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

shromážděným podkladům. V rámci svého rozhodnutí tak ČIŽP vycházela z podkladů, o kterých žalobce v důsledku porušení § 36 odst. 3 správního řádu nevěděl, že jsou zařazeny mezi podklady pro vydání rozhodnutí. Nemohl se k nim proto řádně vyjádřit ani na ně nijak reagovat, ačkoli byly podstatné pro výsledné rozhodnutí (např. informace ohledně uzavření rámcových smluv s Ministerstvem obrany ČR). Žalovaný pak přes výše uvedené zjevné porušení procesních práv žalobce rozhodl o zamítnutí podaného odvolání, přičemž v odůvodnění rovněž vycházel z podkladů, ke kterým nebylo žalobci umožněno se vyjádřit.

4. Ve **druhém žalobním bodu** žalobce namítal, že jak ze strany ČIŽP, tak ze strany žalovaného, došlo k porušení procesních předpisů, protože rozhodnutí o spáchání přestupku bylo vydáno až dne 7. 12. 2020 a rozhodnutí o odvolání žalobce bylo vydáno až dne 15. 12. 2021, tedy v rozporu s lhůtami stanovenými v § 94 zákona o přestupcích a ustanovení § 71 správního řádu.
5. Ve **třetím žalobním bodu** žalobce uvedl, že v řízení o přestupku došlo k porušení jedné ze základních zásad správního řízení vyjádřené v § 4 správního řádu. Žalobce v rámci sdělení o svých majetkových poměrech ze dne 1. 6. 2020 a ve svém odvolání ze dne 18. 12. 2020 odkazoval na svůj špatný zdravotní stav. ČIŽP ani žalovaný ho však v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu nepoučili o tom, že tuto okolnost, pokud k ní má být při stanovení výše pokuty přihlíženo, je povinen doložit. ČIŽP se navíc s tímto tvrzením žalobce v prvostupňovém rozhodnutí žádným způsobem nevypořádala.
6. Ve **čtvrtém žalobním bodu** žalobce namítal nepřezkoumatelnost výše uložené pokuty, z důvodu, že z odůvodnění obou rozhodnutí není jasné patrné, jak se správní orgány vypořádaly s námitkou žalobce ohledně jeho finanční situace s ohledem na předložená přiznání k dani z příjmů za roky 2017, 2018 a 2019, ani z nich není patrné, proč za stěžejní ohledně finanční situace žalobce považovaly smlouvy uzavřené mezi žalobcem a Ministerstvem obrany, ani na které konkrétní smlouvy odkazují. Žalobce uvedl, že smlouvy s Ministerstvem obrany uzavíral již v letech 2017, 2018 a 2019, přičemž smlouvy uzavřené za rok 2017 celkovým souhrnem výše zakázek značně přesahují výši zakázek za roky 2020 a 2021, přesto v tento rok žalobce doložil zisk jen ve výši 164 902 Kč, ačkoli jeho příjmy činily skoro 2 000 000 Kč, a to z důvodu vysokých nákladů. Současně upozornil, že nelze zaměňovat výši zakázky a zisk z dané zakázky, protože zisk žalobce se odvíjí od rozdílu mezi výší zakázky a náklady, které ke splnění zakázky musel vynaložit, přičemž náklady žalobce dosahují okolo 90 % jeho příjmů. Žalobce doložil, že za roky 2017 až 2019 činil zisk z jeho podnikatelské činnosti částku okolo 164 000 Kč, avšak po odvedení daně a odvodů na sociální a zdravotní pojištění zůstala žalobci jen částka okolo 105 000 Kč.
7. Žalobce dále uvedl, že již od počátku přestupkového řízení nijak nepopíral, že by se v jeho provozovně nacházely odpady, k jejichž skladování v místě provozovny nebyl oprávněn. I přes svůj zdravotní stav se intenzivně snažil co nejdříve závadný stav napravit a odstranit odpad z provozovny a svých pozemků, což správním orgánům řádně doložil. Rovněž doložil, že ačkoli je spoluvlastníkem několika pozemků, nemůže s těmito pozemky, resp. se svými podíly na těchto pozemcích, nijak nakládat, např. prodat za účelem úhrady uložené pokuty, a to s ohledem na vedená exekuční řízení, přičemž jeho dispozice s podíly na těchto pozemcích je též značně omezena zástavními právy, která byla k předmětným pozemkům zřízena. S ohledem na své majetkové poměry a výše uvedené skutečnosti tak

žalobce považuje pokutu uloženou ČIŽP ve výši skoro pětinasobku jeho čistého ročního příjmu za zcela nepřiměřenou a pro něj likvidační.

8. Pokud by soud i přes okolnosti uvedené v žalobě neshledal důvody pro zrušení napadených rozhodnutí, navrhl žalobce, aby dle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“), rozhodl o upuštění či o snížení trestu, který mu byl uložen
9. Žalovaný ve svém **vyjádření** navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
10. K **prvnímu žalobnímu bodu** uvedl, že situace, kdy jsou již v době zahájení přestupkového řízení shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí, je v praxi poměrně běžná. I v této fázi řízení tak lze adresovat výzvu dle § 36 odst. 3 správního řádu, daný postup zákon nevylučuje, naopak ho aprobejuje konstantní judikatura. V předmětné věci bylo v oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 6. 3. 2020 žalobci sděleno, že: „[p]odle § 36 odst. 3 správního řádu musí být obviněnému před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Rozhodnutí ve věci bude vydáno nejdříve po 15 dnech od doručení tohoto oznámení. V době do vydání rozhodnutí může tedy obviněný uplatnit své právo podle § 36 odst. 3 správního řádu.“ Všechny podklady byly zaevidovány ve správním spisu ČIŽP dne 2. 3. 2020. Žalobce měl tyto podklady ve správním spisu k dispozici, nadto byly podklady nad rámec zákona v oznámení výslovně a přesně specifikovány. Žalobce tedy musel mít přehled o podkladech, ze kterých ČIŽP vycházela. Dostal též jednoznačnou informaci, že ze strany ČIŽP je shromažďování podkladů ukončeno již v době zahájení řízení. Žalobci tak byl vymezen jednoznačný časový prostor pro jeho případné vyjádření, a byl o daném právu v oznámení výslovně poučen. Později byl spis doplněn o podklady dodané žalobcem. Žalobce přitom logicky musel vědět, že jím dodané písemnosti budou součástí již shromážděných podkladů pro rozhodnutí. Žalobce tak nemohl být postupem ČIŽP nikterak zkrácen na svých právech, neboť správní orgány použily výhradně podklady, o jejichž zaevidování do spisu žalobce prokazatelně věděl, mohl se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim.
11. Ke **druhému žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že se v případě lhůt k vydání rozhodnutí jedná o lhůty pořádkové, jejichž překročení nemá za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
12. Ke **třetímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že správním orgánům nelze s odkazem na obecnou poučovací povinnost plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů vytýkat, že nepoučily žalobce o možnosti dokládat svůj zdravotní stav, tím spíše pokud byl v přestupkovém řízení zastoupen advokátkou. To, v jaké míře žalobce prezentuje informace o své osobě („osobní poměry“) je do značné míry závislé na jeho procesní aktivitě v řízení. Vyšetřovací zásada není v přestupkovém řízení zcela bezbřehá; i v přestupkovém řízení platí, že jsou dle § 52 správního řádu účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, a správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. ČIŽP žalobce řádně vyzvala k doložení majetkových poměrů výzvou ze dne 21. 5. 2020 právě za účelem individualizace správního trestu. Správní orgány tak učinily v otázce zjišťování poměrů žalobce všechny potřebné úkony.
13. Ke **čtvrtému žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že má za to, že se správní orgány kvantifikací trestu, jakož i osobní a majetkovou situací žalobce, řádně a dostatečně zabývaly v odůvodnění příslušných rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

14. Žalobce reagoval **replikou**, v níž uvedl, že Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, uvedl, že smyslem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady a učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno. Z oznámení ve věci žalobce nebylo zřejmé, že ze strany správního orgánu došlo k ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí. Proto i sám žalobce výslovně žádal o možnost vyjádření k podkladům rozhodnutí dopisem ze dne 22. 6. 2020. Ze strany ČIŽP byla výzva podle § 36 odst. 3 správního řádu učiněna dne 6. 3. 2020, poté však obdržel žalobce výzvu ze dne 21. 5. 2020, ve které byl vyzván k doplnění podkladů pro rozhodnutí. Na základě této výzvy žalobce doplnil do spisu podklady ohledně jeho majetkových poměrů. Z usnesení ČIŽP ze dne 17. 9. 2020 a z prvostupňového rozhodnutí pak vyplývá, že ČIŽP vycházela mimo jiné z dostupných elektronických databází, ve kterých ověřoval informace sdělené ze strany žalobce, a dále z Registru smluv, kde byly zveřejněny smlouvy, které žalobce uzavřel s Ministerstvem obrany. Ze smluv zveřejněných v Registru smluv pak vycházel i žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí. Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalovaného, že k doplnění došlo jen ohledně podkladů předložených žalobcem a že měl žalobce přehled o všech podkladech, ze kterých správní orgány při vydání svých rozhodnutí vycházely. Při doplnění podkladů ze strany ČIŽP měl správní orgán opětovně vyzvat žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu, aby se vyjádřil ke všem podkladům rozhodnutí, což však učiněno nebylo. Žalobce tedy neměl možnost se seznámit a vyjádřit ke všem podkladům, které byly podkladem rozhodnutí.
15. Při **jednání** dne 18. 10. 2023 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a věcné argumentaci.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. Vady napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud u napadeného rozhodnutí neshledal.
17. Na základě prokázaného skutkového stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
18. Soud se nejprve zabýval **prvním žalobním bodem** týkajícím se tvrzeného porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
19. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující, z hlediska projednávané věci významné, skutečnosti.

20. Dne 6. 3. 2020 zaslala ČIŽP žalobci oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední, č. j. ČIŽP/41/2020/2655. Součástí oznámení byla výzva podle § 36 odst. 3 správního řádu. Písemnost byla žalobci doručena fikcí do datové schránky dne 23. 3. 2020.
21. Dne 21. 5. 2020 zaslala ČIŽP žalobci výzvu k doplnění podkladů pro rozhodnutí – sdělení údajů o majetkových poměrech, č. j. ČIŽP/41/2020/5704, která byla žalobci doručena dne 22. 5. 2020.
22. Dne 1. 6. 2020 obdržela ČIŽP dopis s přílohami od právní zástupkyně žalobce (JUDr. Hana Mesthene) jako reakci na výzvu ze dne 21. 5. 2020.
23. Dne 11. 6. 2020 nahlížela právní zástupkyně žalobce do správního spisu vedeného pod sp. zn. ČIŽP/41/2020, z čehož byl pořízen protokol č. j. ČIŽP/41/2020/6708.
24. Dne 22. 6. 2020 obdržela ČIŽP dopis s přílohami od právní zástupkyně žalobce, nadepsaný „*uvedení rozhodných skutečností, návrhy na doplnění dokazování, založení důkazů*“. Závěrem dopisu žalobce navrhoval, z důvodu rozsáhlosti, ústní jednání k doložení a prokázání likvidace odpadů v průběhu roku 2019 formou Ohlašovacích listů pro přepravu nebezpečných odpadů po území ČR. Tento návrh byl ČIŽP zamítnut usnesením ze dne 17. 9. 2020, č. j. ČIŽP/41/2020/10815, s tím, že ČIŽP již sama ze zaslaných dokumentů a z dostupných elektronických databází ověřovala údaje sdělené žalobcem v dopise ze dne 1. 6. 2020 a ze dne 22. 6. 2020. V průběhu šetření ČIŽP zjistila, že hmotnosti druhů odpadů v jednotlivých časových obdobích odpovídají údajům v oficiálních databázích a tudíž je není nutno dále prokazovat.
25. Dne 17. 12. 2020 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.
26. Dne 18. 12. 2020 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které bylo zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno napadeným rozhodnutím dne 15. 12. 2021.
27. Všechny tyto doklady jsou součástí správního spisu vedeného v dané věci.
28. Pokud žalobce namítal, že mu nebyla řádně stanovena lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí po posledním doplnění, soud tento názor nesdílí. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobci bylo oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6. 3. 2020, obsahující v sobě rovněž poučení o jeho právu dle § 36 odst. 3 správního řádu a seznam jednotlivých podkladů rozhodnutí, doručeno do datové schránky fikcí dne 23. 3. 2020. Žalobce pak doplnil další podklady pro vydání rozhodnutí dne 1. 6. 2020 v reakci na výzvu ČIŽP ze dne 21. 5. 2020, doručené mu do datové schránky dne 22. 5. 2020. Tyto podklady pro vydání rozhodnutí byly z logiky věci žalobci známy, neboť je sám dokládal.
29. Ze správního spisu je dále zřejmé, že se žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně s podklady pro rozhodování seznámil během nahlížení do spisu dne 11. 6. 2020. V mezidobí, tedy do doby vydání prvostupňového rozhodnutí, pak do spisového materiálu přibýly pouze listiny, které neměly a nemohly mít vliv na výsledek rozhodnutí ČIŽP.
30. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení rozhodnutí pouze tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 225/2018-116, ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005-86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008-80, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008-90). Je to přitom žalobce, kdo má

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, podle něhož „[n]amít-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, je (...) pro úspěšnost dané námítky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.“

31. V nyní projednávané věci žalobce v žalobě pouze obecně uváděl, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neuvedl však, jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit rozhodnutí žalovaného, resp. dotknout se konkrétně jeho práv jako účastníka řízení. Žalobci přitom nic nebránilo v tom, aby z hlediska § 36 odst. 3 správního řádu konkretizoval, s jakou částí argumentace žalovaného nesouhlasí, resp. aby specifikoval, které konkrétní výtky nemohl uplatnit již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně. Nic takového však žalobce neučinil a omezil se na uvedenou obecnou argumentaci (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 225/2018-116). Žalobce současně v žalobě výslovně uznává, že se protiprávního jednání, které je mu dáváno v řízení za vinu, dopustil (uvedl, že „již od počátku přestupkového řízení nijak nepopíral, že by se v jeho provozovně nacházely odpady, k jejichž skladování v místě provozovny nebyl oprávněn“). V předcházejícím správním řízení pak žalobce pouze upřesnil množství některých druhů odpadu, svou vinu však nepopíral. Soudu tak není zřejmé, jak by umožnění další výzvy k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí mohlo procesní situaci žalobce změnit.
32. Výzva k doplnění podkladů ze dne 21. 5. 2020 pak byla žalobci zaslána pro individuální stanovení sankce, s ohledem na zákaz stanovení pokuty ve výši, která by pro žalobce mohla být likvidační (jak zcela jednoznačně uvedla ČIŽP na str. 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí). Skutkový stav rozhodný pro vydání rozhodnutí o přestupku již byl v době vydání uvedené výzvy ČIŽP spolehlivě zjištěn (viz str. 6 prvostupňového rozhodnutí).
33. Na základě shora uvedeného tak soud uzavírá, že ČIŽP nepochybila, pokud žalobci prokazatelným způsobem doručila oznámení o zahájení řízení obsahující poučení o možnosti využití procesního práva žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu, dne 23. 3. 2020, a totožné poučení již mu do vydání prvostupňového řízení opakovaně nedoručovala. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce byl se všemi podklady pro vydání rozhodnutí prokazatelně seznámen.
34. Soud proto považuje tuto námítku žalobce za nedůvodnou
35. Dále soud přistoupil k vypořádání **druhého žalobního bodu**, tj. namítaného porušení povinnosti ČIŽP a žalovaného vydat rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě.
36. Podle § 91 zákona o přestupcích „[p]okud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá je správní orgán nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení.“
37. Podle § 71 odst. 1 správního řádu „[s]právní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.“ Podle odst. 3 téhož ustanovení „[p]okud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ, b)

nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.“

38. Úvodem k tomuto žalobnímu bodu soud připomíná, že zákon o přestupcích je obecnou normou k jiným zákonům obsahující jak hmotněprávní, tak procesněprávní úpravu přestupků, které jsou k zákonu o přestupcích úpravou zvláštní, a to na základě zásady *lex specialis derogat legi generali*. Při střetu dvou ustanovení upravujících tutéž problematiku má přednost ustanovení upravující užší okruh věcí (ustanovení zvláštní, *lex specialis*) před ustanovením upravujícím širší problematiku (ustanovení obecné, *lex generalis*) (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 73/2010-138). V řízení o přestupku platí subsidiarita správního řádu. V projednávané věci je tak rozhodné znění § 91 zákona o přestupcích.
39. K žalobní námitce, že správní orgány nedodržely lhůtu pro vydání svých rozhodnutí, soud uvádí, že překročení lhůty pro vydání rozhodnutí je sice vadou řízení, nikoli však vadou podstatnou, tj. takovou vadou, která by mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem o přestupcích pro vydání rozhodnutí nelze dle názoru soudu považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Pouze taková podstatná vada řízení by mohla být důvodem pro zrušení žalobou napadených rozhodnutí soudem podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
40. Zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem o přestupcích (resp. subsidiárně správním řádem) pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě zákonnost rozhodnutí o věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce, nikterak ovlivnit.
41. Z toho důvodu soud tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.
42. Důvodnou neshledal soud ani **třetí námitku** žalobce týkající se absence poučení ze strany správních orgánů o možnosti doložit jeho špatný zdravotní stav.
43. Soud souhlasí se žalovaným, že dle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. ČIŽP žalobce řádně vyzvala k doložení majetkových poměrů výzvou ze dne 21. 5. 2020, č. j. ČIŽP/41/2020/5704, právě za účelem individualizace správního trestu, vzhledem ke špatné majetkové situaci žalobce. Odpovědnost za úplnost doložených podkladů, včetně těch dokládajících jeho zdravotní stav, pak již byla zcela na žalobci. Správní orgány v řízení rozhodně nebyly povinny blíže zjišťovat jednotlivé skutečnosti týkající se osobních poměrů žalobce, k nimž jim on sám nic konkrétního nesdělil, resp. na podporu svých tvrzení nedoložil žádná podklady.
44. Správní orgány tak nepochybně učinily v otázce zjišťování poměrů žalobce všechny potřebné úkony. Argumentaci žalobce o nedostatečnosti jeho poučení o procesním právu pak nepodporuje ani jeho aktivita v řízení, kde dokládal rozsáhlé dokumenty k jeho ekonomické činnosti, ani skutečnost, že byl právě k doložení svých osobních poměrů (tedy mj. též svého zdravotního stavu) ČIŽP ve správním řízení v prvním stupni vyzván.
45. Soud dále k námitce žalobce zkoumal přiměřenost výše uložené pokuty (**čtvrtý žalobní bod**).
46. K namítané nepřiměřenosti uložené sankce soud nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 202/2014-66, dle kterého „[z]působ stanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výše sankce (pokuty) je výsledkem správního uvážení a správní orgán je povinen přihlídnout k zákonem stanoveným kritériím. Jak již konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 26. 3. 1999, sp. zn. 7 A 52/96, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při uložení sankce v té či oné výši.“

47. Úvahy o pokutě byly ze strany ČIŽP podrobně odůvodněny na str. 9 a 10 prvostupňového rozhodnutí. ČIŽP v tomto směru uvedla, že se žalobce „svým počínáním dopustil porušení jedné ze základních povinností při nakládání s odpady, a to zásady, že nakládat s odpady lze pouze v zařízeních [dle § 4 písm. f) zákona o odpadech je zařízením i místo], která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Předmětem uvedeného zákonného principu je zajištění ochrany životního prostředí při nakládání s odpady. (...) Inspekce vnímá zjištěné protiprávní jednání obviněného jako zjevné ohrožení životního prostředí, a to zejména v souvislosti se skutečností, že obviněný si musel být vědom skutečnosti, že nakládání s odpady lze legalizovat pouze obdržením souhlasu od příslušného orgánu státní správy (...). Tím že pan Maroš neměl vydán souhlas dle ustanovení § 14 odst. 1 zákona o odpadech vztahujícím se k předmětnému pozemku, znemožnil příslušnému orgánu státní správy stanovit závazné podmínky a zásady nakládání s odpady (určené dle konkrétních podmínek daného místa). Vydáním příslušného souhlasu je zajištěno, že daný subjekt, pokud bude dodržovat podmínky rozhodnutí, nebude ohrožovat životní prostředí. Vlastnění příslušného souhlasu je nutné s ohledem na prevenci vzniku ohrožení či poškození životního prostředí v dané lokalitě.“
48. K době trvání protiprávního jednání ČIŽP uvedla, že se jednalo o období roku 2018 (minimálně ke dni 31. 12. 2018) a části roku 2019 (do dne 22. 7. 2019). Jednalo se tak o přestupek trvající.
49. Po posouzení napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí soud dospěl k závěru, že se ČIŽP jako správní orgán prvního stupně zcela přezkoumatelně a podrobně vypořádala s jednotlivými hledisky, která jsou podle zákona významná pro rozhodování o výši pokuty. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí závěry ČIŽP potvrdil.
50. Podle § 12 odst. 2 zákona o odpadech „[p]okud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.“
51. Podle § 64 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech se „podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.“
52. Pro určení viny žalobce a následné stanovení adekvátní výše správního trestu (pokuty) jsou v projednávané věci relevantní čtyři hlediska, kterými jsou závažnost, způsob, doba trvání a následky ohrožení životního prostředí ze strany žalobce. Všemi kritérii ohrožení životního prostředí se zejména ČIŽP řádně zabývala, přičemž v rozhodnutí byly její úvahy náležitě popsány. V dané věci správní orgány postupovaly správně při posuzování závažnosti přestupku z hlediska zákonem chráněného zájmu, tj. z hlediska ohrožení životního prostředí. Ohrožovací delikt je založen na předpokladu, že k poškození životního prostředí může dojít, jsou-li zjištěny okolnosti, které takovou hypotézu umožňují. Opomenutí žalobce skladovat odpady v zařízení, které je k nakládání s odpady (skladování) podle zákona o odpadech určeno, je takovou okolností a tato okolnost potvrzuje i existenci materiálního znaku přestupku, jímž je nebezpečnost jednání žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pro společnost (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2019, č. j. 10 A 18/2017-42).

53. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, ve kterém se kasační soud zabýval otázkou materiální stránky správních deliktů (dnes přestupků), přičemž dovodil, že „*v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96). Lze tak shrnout, že v případě, kdy určitým jednáním budou sice naplněny formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu, ale současně budou existovat natolik významné okolnosti, které budou vylučovat, aby daným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku daného správního deliktu. Takové jednání poté nemůže být označeno za správní delikt a tudíž ani nemůže dojít k uložení sankce za jeho spáchání.*“ Soud přitom v projednávané věci neshledal existenci významných okolností, které by (ve smyslu právě citovaného závěru Nejvyššího správního soudu) vylučovaly skutečnost, že jednáním žalobce byl ohrožen právem chráněný zájem.
54. Žalobce se dopustil přestupku podle 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech (ve spojení s § 12 odst. 2 téhož zákona), za který je možné uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč. Za přitěžující okolnost považovaly správní orgány skutečnost, že v případě žalobce bylo neoprávněně nakládáno s velkým množstvím odpadů, přičemž v případě nebezpečných druhů odpadů se jednalo řádově o stovky tun. Předmětné odpady představují „zátěž“ pro celou danou lokalitu, neboť při nakládání s nimi bylo ohroženo více složek životního prostředí najednou, a to půda, podzemní vody, i ovzduší. Některé nebezpečné látky obsažené v předmětných odpadech (např. rozpouštědla, promývací kapaliny, louhy, odmašťovací látky) mohou mít i karcinogenní účinek. Vedle toho přihlídlý správní orgány k tomu, že přístup k ochraně životního prostředí ze strany žalobce, jako provozovatele mobilního zařízení ke sběru a výkupu odpadů, byl naprosto neprofesionální, neboť neutěšený stav na předmětném pozemku, zjištěný během kontrolní činnosti v roce 2019, způsobený žalobcem, vykazoval známky dlouhodobé protiprávní praxe při nakládání s odpady. ČIŽP přihlídlá též ke skutečnosti, že žalobci již byla v minulosti uložena sankce za protiprávní jednání při nakládání s odpady, a to na téže místě.
55. Žalovaný mezi přitěžující okolnosti dále doplnil, že žalobce svým jednáním mohl ohrozit životní prostředí a zdraví lidí, a to i jen samotným převozem odpadů do nelegálního zařízení k využívání odpadů, v podobě vysoké prašnosti, hluku a imisí, protože provoz provozovny neprošel schvalovacím procesem dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, ačkoliv měl. Dále měl žalobce v době kontroly v provozovně uloženo enormní množství nebezpečného a ostatního odpadu, přičemž se cca 30 metrů od předmětné provozovny žalobce nachází Komořanský potok a čistírna odpadních vod, dle platného územního plánu se plocha provozovny nachází na ploše s účelovým určením „plocha sportu“ a provozovna je obklopena obytnou zástavbou. Žalobce rovněž skladoval několik stovek tun

nebezpečného odpadu, aniž šlo zjistit, zda byl tento odpad zabezpečen proti nežádoucí manipulaci či havárii. Žalovaný připomněl, že žalobce podniká v odpadovém hospodářství od roku 2005, lze jej tedy považovat za odborníka, který měl mít znalosti o fungování provozu v oboru odpadové hospodářství, tím spíše, že měl pro svoje zařízení stanoveného odpadového hospodáře, tedy člověka, který má mít pro výkon tohoto povolání dostatečné znalosti (str. 7–10 napadeného rozhodnutí).

56. Zároveň však správní orgány, mimo výše uvedené přitěžující okolnosti, naopak ve prospěch žalobce posoudily provedenému odvozu některých druhů odpadů, čímž měl žalobce projevít reálnou snahu o nápravu zjištěného protiprávního stavu, a že odpady žalobce předal oprávněným osobám ve smyslu zákona o odpadech. K žalobcem uváděnému vážnému zdravotnímu stavu žalovaný uvedl, že žalobce tuto skutečnost ničím nedoložil a správní orgány k ní proto nemohly přihlédnout (str. 10 napadeného rozhodnutí).
57. K výši uložené pokuty ČIŽP uvedla, že *„přihlédla ke všem výše uvedeným skutečnostem a též k závažnosti ohrožení životního prostředí, kterou v tomto případě vyhodnotila jako významnou. S ohledem na fakt, že dle ustanovení § 66 odst. 8 písm. e) zákona o odpadech je sazba za uvedený přestupek do výše 50 mil. Kč, je zřejmé, že zákonodárce považoval za žádoucí tento druh protiprávního jednání přísně postihovat. Inspekce uvážila při stanovení výše pokuty i tu skutečnost, že dříve uložená sankce nebyla stanovena v dostatečné výši, neboť obviněného nemotivovala k dodržování zákona o odpadech. Inspekce má za to, že výše uložené sankce odpovídá závažnosti protiprávního jednání obviněného.“*
58. Uložená pokuta ve výši 490 000 Kč představuje toliko 0,98 % maximální výše sankce, tudíž byla uložena u samé dolní hranice zákonné sazby, a nelze ji tak považovat za nepřiměřenou. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložena pokuta by byla likvidační apod. (viz např. rozsudek Nejvyšší správní soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Žádné takové pochybení správního orgánu však soud v nyní projednávané věci neshledal.
59. Ke vztahu mezi výší pokuty a samotným protiprávnímu jednáním spočívající v porušení § 66 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech se pak vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 9 Ca 184/2007-28, kde uvedl, že *„[s]kutková podstata správního deliktu [přestupku] podle § 66 odst. 3 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, nespočívá v ohrožení či poškození životního prostředí, nýbrž v převzetí odpadu osobou, která k tomu není podle § 12 odst. 3 citovaného zákona oprávněna pro nedostatek vybavení zařízením k využití či odstranění odpadu. Tyto znaky skutkové podstaty správního deliktu samy o sobě vyjadřují možnost ohrožení životního prostředí. Osoba, která odpad takto neoprávněně převzala, se tedy nemůže sankční odpovědnosti zprostit odkazem na to, že shromažďováním odpadu nedošlo k ohrožení či k poškození životního prostředí a takovou okolnost z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu není třeba dokazovat. K míře a závažnosti ohrožení nebo poškození životního prostředí se ve smyslu § 67 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, přihlíží při stanovení výše pokuty.“*
60. S ohledem na veškeré výše uvedené okolnosti soud nemohl dospět k závěru, že by uložena pokuta zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, tedy že by výše uložené pokuty byla nepřiměřená.

61. Soud přitom ve shodě s žalovaným ohledně nedobré finanční situace žalobce odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, kde NSS například v rozsudku ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 149/2015-49, uvedl, že „pokud se pachatel dostane do závažných finančních problémů ještě před uložením pokuty v důsledku jiných okolností (ať již zaviněných nebo nezaviněných), důsledkem takové okolnosti nemůže být automatická imunita vůči sankcím ukládaným v oblasti veřejného práva. Opačný závěr by totiž zcela popřel účel trestu a narušil efektivitu prosazování práva (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351).“ Zcela případným je pro nyní projednávanou věc též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, dle kterého „[m]á-li stanovení přiměřené výše pokuty vést k dosažení účelu trestu z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Pokud se pachatel dostal do závažných finančních problémů ještě před uložením pokuty v důsledku jiných okolností (ať již zaviněných nebo nezaviněných), je zřejmé, že bude pokutu pocítovat citelněji než subjekt, který není zatížen dluhy. Důsledkem předlužení pachatele však nemůže být automatická imunita vůči sankcím ukládaným v oblasti veřejného práva (poznámka ministerstva: zvláště dodatečně). Opačný závěr by zcela popřel účel trestu a narušil efektivitu prosazování práva hospodářské soutěže. Mohl by vést dokonce k absurdním důsledkům, kdy předlužený subjekt by se fakticky mohl chovat se na trhu libovolně a mohl by beztrestně páchat jakoukoliv protiprávní činnost, včetně té nejzávažnější. Takový závěr je třeba odmítnout.“
62. Finanční situaci žalobce se pak podrobně zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že žalobce „dostatečně neprokázal, že jeho špatná finanční situace je zapříčiněná jinými faktory než jeho špatnými podnikatelskými aktivitami“ a doplnil, že „nelze rovněž přehlížet stav, kdy odvolatel neplní své povinnosti (obecně) a pouze po upozornění správním orgánem (magistrát a ČIŽP) začne narovnávat důsledky svého protiprávního jednání. Je povinností odvolatele, aby při své podnikatelské činnosti zajistil podmínky stanovené v zákoně o odpadech. Pokud by správní orgán upustil z tohoto důvodu od pokut či pokutu snížil, tak by sankční systém ztratil smysl“ (str. 11 napadeného rozhodnutí). Individualizovanou úvahu o finanční situaci žalobce ve vztahu k výši uložené pokuty tak napadená správní rozhodnutí obsahují.
63. Soud se konečně zabýval návrhem žalobce, podle kterého by měl soud v případě, že neshledá podanou žalobu důvodnou, rozhodnout dle § 78 odst. 2 odst. s. ř. s., že od trestu uloženého správním orgánem upouští nebo že se uložený trest snižuje v zákonem dovolených mezích.
64. Žalobci byla v projednávaném případě uložena pokuta za spáchání přestupku uvedeného v § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech, přičemž za tento přestupek je možné uložit pokutu do výše 50 000 000 Kč, jak již soud uvedl výše.
65. Soud připomíná, že moderační právo ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. má místo jen tam, kde napadené rozhodnutí není stiženo nezákonností (v takovém případě by je bylo třeba zrušit; zákonnost rozhodnutí byla posouzena výše) a je-li uložena pokuta zjevně nepřiměřená. V projednávané věci soud k závěru o zjevné nepřiměřenosti pokuty nedospěl.
66. Z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu plyne, že případné škody na životním prostředí jsou velice těžko napravitelné, přičemž právě prevence nabývá v oblasti ochrany životního prostředí na důležitosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 7 As 32/2012-44). Jinými slovy řečeno, žalobce se dopustil pochybení, které rozhodně nelze bagatelizovat, navíc opakovaně. Žalobce se dopustil typově společensky velmi škodlivého chování, za které mu byla uložena sankce ve výši 0,98 % zákonného

maxima. Je přitom třeba konstatovat, že v uložené pokutě je nutno spatřovat preventivní prvek, který spočívá nejen v tom, že samotného pachatele přestupku odradí od opakování nezákonného jednání, ale i ostatní subjekty vázané shodnými povinnostmi povede k jejich řádnému plnění. Výše postihu proto obecně nemůže být tak nízká, aby tohoto preventivního účinku naprosto pozbyla.

67. Soud tak ke snížení či prominutí uložené pokuty z výše vyložených důvodů nepřistoupil.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

68. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

69. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. října 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.